

Neděle 4.11.2012 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Sk 3,1-11: „Co máme, když nemáme stříbro a zlato?“

Lidé v Evropě soudí, že „chodit do kostela není moderní“. Tak to aspoň vyzníval **José Casanova**, jeden z nejznámějších sociologů náboženství. Ten se dlouhodobě zabývá otázkou náboženství a jeho postavení ve světě. Původem Španěl studuje tuto problematiku především ve Španělsku, Polsku, Brazílii, USA a Německu. Jako účastník pražské konference *Forum 2000* ve svém rozhovoru pro deník *Dnes* upozornil na to, jak se Evropa ve snaze být moderní vzdala křesťanství a jeho tradic. Když srovnával Evropu a USA, zjistil, že Američané jsou přesvědčeni, že být moderní znamená chodit do kostela a pravidelně se modlit. Evropané se zase snaží svou víru skrývat, protože jim připadá, že věřit moderní není.

Proč dnes chodí lidé v Česku a v Praze do kostela? Co čekají od účasti na bohoslužbách? A dostanou lidé v kostele to, co hledají? To jsou otázky, které si klademe nad biblickým vyprávěním. Každý máme svůj důvod, proč jsme zrovna dnes v tomto shromáždění. *Křesťané* přicházejí proto, že mají potřebu slyšet Boží slovo do své situace, spolu s ostatními oslavovat Boha a čerpat z toho sílu pro život v týdnu. *Lidé hledající* přicházejí do kostela proto, že si nevědí v životě rady, že hledají odpovědi na své otázky, pokoj pro svou duši i naději pro život. Pak přicházejí do kostela nebo ke kostelu také lidé ze zistných důvodů. Vyprávějí své příběhy, chtějí peníze a většinou je nic jiného nezajímá. To také známe...

1. Boží jednání v životě nemocného

V Ježíšově době a v době apoštolů byl chrám střediskem náboženského a společenského života. V chrámě a kolem chrámu se odehrávalo všechno důležité. Víra v Boha patřila k základnímu životnímu postoji většiny lidí. Proto lidé chodili do kostela a ke kostelu nejen ve svátky, ale také v týdnu. Někteří lidé jako nemocní a postižení kvůli přísným náboženským předpisům nemohli dovnitř, proto přišli nebo se nechali přinést aspoň ke chrámovým dveřím. Čekali na almužnu, kterou lidé v té době dávali.

Do této situace se dostali kdysi křesťané-apoštolové Petr a Jan. Když přicházeli, pozoroval je ochrnutý a čekal, co od nich dostane. Místo almužny slyší zvláštní odpověď: „*Stříbro ani zlato nemám, ale co mám, to ti dám: ve jménu Ježíše Krista vstaň a chod!*“ A bez nějakého dalšího čekání vzal Petr ochrnutého za ruku, zvedl ho, ten vyskočil a začal chodit. Stal se zázrak! Ten člověk byl uzdraven! Měl z toho velkou radost, skákal kolem nich radostí bez sebe a oslavoval Boha: Všem přitom vyprávěl, jaké štěstí ho potkalo!

2. Boží poselství pro všechny

Taková událost je pro Ježíše Krista tou nejlepší reklamou! Mnozí lidé se od toho člověka dověděli, že byl nemohoucí, ochrnutý, vyřazený ze života, a že teď může zase chodit, pracovat a radovat se. Než se dostal domů, stačil to rozhlásit na všechny strany: Ježíš Kristus ho uzdravil! Stalo se to sice prostřednictvím Petra a Jana, ale ti se odvolávali právě na Ježíše Krista. Ochrnutý čekal almužnu a dostal zdraví, radost, naději! Dostal víc než čekal. Pak už se na peníze určitě neptal. Jakmile se mohl postavit na nohy, už mohl pracovat a vydělávat! - Právě v tom je to aktuální poselství také pro nás a naši dobu. Ježíš Kristus je živý Pán. On zemřel na kříži, ale pak byl vzkříšen a svým Duchem doprovází své učedníky a jedná v životě

své církve. To je něco úžasného! To bychom si také moc přáli: aby takto Bůh jednal mezi námi. – Ochrunutý člověk byl uzdraven na těle i na duši. On nejen chodil a skákal radostí, ale také vešel do chrámu a chválil Boha. Věděl, komu má poděkovat za pomoc a uzdravení. K takovému osobnímu setkání s Boží láskou a poznání Božího slitování chce Pán Bůh dovést každého člověka. Slovy evangelia: Bůh chce člověka dovést ke spáse v Pánu Ježíši Kristu. Jen na jedno nesmíme zapomínat: že totiž Pán Bůh nejedná se všemi stejně. Každého vede svou cestou... Pán Bůh se za těch 20 století nezměnil. Bible nám to dosvědčuje známými slovy, že „*Ježíš Kristus je včera i dnes tentýž, i na věky*“. (Žd 13,8) Co to znamená? To znamená, že má stejnou moc, stejné možnosti, že nepřestal milovat člověka a zajímat se o celý svět. On je připraven jednat kdykoliv přímo nebo prostřednictvím věřících také v dnešní době. Jsme připraveni jako Petr a Jan v Ježíšově jménu ukazovat lidem cestu k Boží záchraně a naději?

3. „*Stříbro ani zlato nemám*“

Odpověď apoštolů Petra a Jana připomíná, že křesťané byli na začátku opravdu chudí. Neměli kostely, pozemky či majetky. Nebylo tomu tak vždycky, že církev byla chudá. Byla období v dějinách – *a dlouhá* – kdy byla církev bohatá, vládla a panovala. Jeden z papežů v tomto období hrdě prohlásil, že církev už nemusí říkat „*stříbro a zlato nemám*“. To ovšem nebylo dobře a církev a křesťanství to v očích nevěřících zdiskreditovalo. Víme o tom také z našich českých dějin, jak česká reformace ve svých nejvýraznějších postavách (*Chelčický, Hus, Matěj z Janova, Jeroným Pražský...*) na zkaženost církve poukazovala. Dnes jako církev a církve nejsme bohatí, nemáme ani stříbro ani zlato (peníze) na rozdávání. Jsme neziskové organizace a svou křesťanskou práci můžeme dělat díky dobrovolným darům a příspěvkům věřících. Je pravda, že stát doposud financuje práci duchovních a kazatelů, ale odlukou církve od státu se to změní. Kvůli nekonečnému vyjednávání o restitucích vypadáme v očích veřejnosti jako ti, kterým nejde o nic jiného než o prachy. Svým životem a křesťanskou službou bychom měli lidi přesvědčit o tom, že naše priority jsou jinde. Otázkou je, co řekneme lidem dál, když začneme jako apoštolové kdysi „*Stříbro ani zlato nemám...*“.

4. *Co máme, když nemáme stříbro a zlato? V čem spočívá bohatství církve?*

To pravé bohatství Kristovy církve není ani v chrámech, ani varhanách nebo krásných zvonech. Pravé bohatství Kristovy církve spočívá v **poselství o Ježíši Kristu**, které je od Boha, a v **novém životě**, který vypůsobuje Duch svatý. Pán Ježíš posílá křesťany k lidem se zprávou o tom, že On je živý a že se s Ním mohou setkat, že v Něm mohou poznat Boží lásku a Boží odpuštění. Lidé mají od křesťanů slyšet o milosti, Božím přijetí a Božím požehnání. Ježíš je pánem každé životní situace a má moc zachránit, uzdravit a vysvobodit. Jinými slovy: *neexistuje před Bohem žádná bezvýhodná a beznadějná situace*. Nejsme vydáni napospas osudu. Ve víře v Ježíše Krista můžeme vyjít z minulosti, opustit stará schémata a začít nově. To je jedinečná šance! Bohatstvím Kristovy církve je také **Boží láska** v srdcích a vztazích křesťanů, jejich **proměněné životy** a **nové společenství**, které může být *domovem, útočištěm i rodinou*. Dále je to Boží pokoj, nová naděje a Boží dary, které křesťané používají ve službě. Z dnešního oddílu bychom si měli pamatovat také to, že naše křesťanská práce a služba se děje **ve jménu Ježíše Krista**. On je ten, kdo vstoupil do našeho života, změnil naše srdce a dává naší cestě správný směr a hloubku. Náš svět i náš národ potřebují Ježíše Krista, Jeho odpuštění, lásku, spásu a pomoc. Jako Ježíšovi učedníci máme druhým o Boží pomoci říct. Tak se dělíme s bližními o to nejcennější, co jsme sami dostali. Dar Boží milosti, spásy a naděje v Ježíši Kristu je největším pokladem našeho života.

Bronislav Kaleta